

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. XIV. De frequentanda aspiratione, quæ fit oblatione sacratissimæ
hostiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

CAPVT XIV.

*De frequentanda aspiratione, quæ fit
oblatione sacratissimæ hostiæ.*

BLOSTVS superiori capite nobis exhibuit salutarem admodum mētis exercitationem, quâ sacerdote rem diuinam faciente, & nos ipsi pariter cum eo sacris operamur, eandemque immaculatam hostiam corporis & sanguinis pretiosissimi, quam ipse æterno Patri litat, vnâ cum ipso immolamus. Equidem arbitror genus hoc iaculatoriæ orationis inter omnes omnino principem locum tenere, nec quidquam gratius accidere Deo posse, nihilque iucundius eum intueri, quàm vnici filij sui, summè à se dilecti oblationem & sacrificium. Verùm vt huius tam salutaris praxis sese latiùs diffundat vtilitas, moneo non esse necesse eam oblationem vel loco sacro tantùm, vel dum sacerdos sacris operatur peragi perficique. Quidni possit quouis loco etiam prophano, & omni tempore, horaque tum diei tum noctis extra missæ sacrificium fieri?

Et vt res tanti momenti vsu ipso doceatur; de ea sic habeto. Quisquis sancta hac exercitatione volet assuescere, is stata sibi præstituat eius obeundæ tempora, (exempli causa,

sa, minimum singulas horas tum diei, tum noctis si quando euigilabit) mentemque conuertat ad sacratissimæ Eucharistiæ sedem ac domicilium, atque ad sacram pyxidem quæ ibidem condita, augustissimum Christi corpus continet, hocque aut simili modo aspiret. Offero tibi ô beatissima Trinitas quidquid sacratissima illa hostia consecrata continetur, corpus scilicet, sanguinem, animam, diuinitatem; vniuersaque merita filij Dei, (vel filij tui si Patri solùm expressè sacrificare velit) offero inquam ad hoc vt sanctificetur nomen tuum, vt adueniat regnum tuum, vt fiat voluntas tua sicut in cælo & in terra: Similiter pergat ad cæteras, si ita ei visum erit.

Vel offerat sacratissimam hostiam in gratiarum actionem pro infinitis beneficiis sibi ab æterno adhuc collatis, & quæ in æternum posthac conferentur: in suorum remissionem & expiationem criminum totiusque mundi, in subsidium eorum omnium qui (vbi vbi existant) doloribus, calamitatibus, ærumnis pressi, diuinæ opis egentes sunt. In adiumentum animarum, quæ purgatorio igne cruciantur. Ad incrementum & accessionem gloriæ beatorum. Ad improborum, eorumque maximè quos longa peccandi consuetudo irretitos tenet, conuersionem. Ad proborum constans in virtute studium,

ne

ne vllis aut secundis rebus aut aduersis ab honesto deslectant. Offerat pro sibi infestis, si quos patitur, ijsque à quibus vel est vel fuit animo alieniore: difficile est eloqui, quàm capiatur Deus hoc insigni Christianæ dilectionis officio.

Item pro vniuersis catholici nominis, & fidei hostibus, pro heresum radicibus extirpatione, Ethnicorum conuersione, Sâctissimæ nostræ fidei propagatione: Ecclesiæ pace & tranquillitate, Apostolicæ sedis auctoritate, Principum, Optimatumque Christianorum mutua beneuolentia & coniunctione. Sexcenta alia suggererem, nisi res esset in promptu. Potest enim eadem hostia Sacratissima & merita, offerri pro sacris religiosorum familijs, vniuersisq; ordine ecclesiastico, descendendo etiam sigillatim ad singula eius corporis membra, ijs in hæredo, potissimùm quos Apostolus ipse commendat, qui laborant in verbo & doctrina, & incõfusibiles operarios se exhibent in paciẽtia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustijs, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in vigilijs, in ieiunijs, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suauitate, in Spiritu Sancto, in charitate non ficta, cæterisque virtutum ornamentis, quæ Apostolus fusè prosequitur.

Neque verò memoriã excidant publicæ omniumque cõmunes calamitates, pestilentia,

1 Tim.
5.17.
2 Tim.
2.15.
2 Cor.
6.6.

tiæ, famis, bellorum, vt vel ea Deus auertat, si
 absint, vel ab eis liberet, si adsint. Ad extre-
 mum si animo & cogitatione percurrere vo-
 let vniuersum orbem, atque se in illam Beati ^{1. 2. epi-}
 Cypriani speculam transferre, quomodo ei ^{stol. 2.}
 deesse possit, cui applicet huius fructū obla-
 tionis? Inde mundum omnē prospiciens, varia
 eaq; peruersa mortalium studia, curas, co-
 gitationes, negotia, sermones, cursitationes,
 labores, nundinationes, & facta omnia im-
 proba, eminus cōtemplabitur. Ibi se obijciat
 tanta vanitas omnium inanitatū, tanta etiam
 scœditas omnis generis impuritatum, rāta ob-
 scœnitas & turpitudine flagitiorum, tantum
 malorum diluuiū (quo enim id alio nomine
 appellē?) super vniuersam terræ superficiem
 exundantiū; vt tot rātorūque malorum
 commiseratione, & ob tam terrum, tamque
 miserabilem ac funestum mundi statum
 dolore affectus, facere non possit, quin eius
 saluti hostiam salutarem voueat, diuinam-
 que meritò accensam iram, restinguere &
 placare eximiā hac oblatione pro virili con-
 tendat.

Et quoniam suimet immemorē existere,
 ordinata charitas non patitur, atque vt est in
 sacro prouerbio, qui sibi nequam cui bonus? ^{Eccles.}
 nullus ei dies abeat, imò ne hora quidem ^{14. 5.}
 (quoad eius fieri poterit) quā infinitum il-
 lum thesaurum, sacrā contentum hostiā,
 pro

pro se non offerat; per eamque Deum obtetur, ut quas sibi deesse sentit virtutes affluenter benigneque concedat. Exempli causa ut se humilitate, patientiâ, charitate erga Deum & proximum, castimoniâ, cæterisque dignis christiano nomine ornamentis locupletet. Illud tamen admonendum censo: licet qualibet huiusmodi aspiratione & oblatione possit ferri animus in superiora omnia sigillatim, sicque paulò esse diuturnior, id tamen ut ita fiat non est opus omnino: potest enim quiuis vnum, aut alterum sibi ex superius dictis deligere, cui suam oblationem applicet, subiiciendo generatim optare se vehementer illam vniuersis atque adeò singulis esse fructuosam.

Et quoniam plurimorum frequens est querimonia, non posse se cum Deo sermocinari, neque ita mentem supernarum rerum atque cælestium contemplatione exercere, quin statim ab irruentibus rerum externarum imaginibus & phantasmatibus auocentur aliò, quasi que facta vi rapiantur, neque posse animum attendere ad vnam aliquam rem, vnde magnum eis rerum diuinarum atque orationis innascatur tædium: Equidem arbitror huiusmodi tædio cæterisque incommodis vitandis, posse illos nonnihil opis consequi, si materia que in manibus est commutata animum transferant ad hanc oblationem

tionem

tionem paulò diuturniore aspiratione perficiendam, inharendo videlicet aliquantisper rebus singulis, pro quibus eam Deo immolatam volunt. Quas quidem deesse non posse quis non videt, quandoquidem orbem vniuersum possit, eiusque prouincias singulas menti suæ obiicere?

Quot enim nationes fidei lumine destitutæ, quot populi hæresum peste & contagione infecti; quot regiones schismate scissæ, & à sanctæ sedis Apostolicæ obedientia & communicatione diuulsæ: Sed quot mortales scdissimorum peccatorum cæno sordidi. O si possis (inquit Cyprianus) oculos tuos inferere secretis, recludere cubiculorum obductas fores, & ad conscientiam luminum, penetralia occulta referare, aspicias ab impudicis geri, quod nec possit aspicere frons pudica. Videas, quod crimen sit & videre. Videas quod vitiorum furore dementes gessisse se negant, & gerere festinant, quorum quò secretior culpa, maior est audacia]

Ferrens sit quisquis hæc videt, nec misereatur. Quisquis hæc videt neque gemit & dolet super cunctis hisce abominationibus. Impius sit quisquis gemit, nec ei curæ est iis pro virili occurrere. Ezech. 2.4.

Tu igitur cui meditatio, & cum Deo sermocinatio fastidium parit, cogitationem conuerte ad infinita, quibus mundus (heu nimis)

Osee 4.
2.

nimis) exuberat, crimina. Vide mihi quomodo maledictum & mendacium, adulterium, furtum & homicidium inundauerunt, & sanguis sanguinem tetigit. Quomodo non est misericordia neque veritas, neque scientia Dei in terra. Vide quemadmodum omnes adulterantes quasi clibanus succensus à co-

Jerem.
5. 1.

quente; Heu mihi quia circuiui vias Hierusalem, & aspexi, & consideravi & quæsiui in

Mat. 25.
1.

plateis eius, nec inueni vitam qui faciat iudicium, & quærat fidem; Omnes, omnes, decli-

Isa. 1. 23.

nauerunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est vsque ad vnum. Principes infideles, socij furum, omnes dili-

Isa. 1. 6.

gunt munera, sequuntur retributiones. Populus grauis iniquitate, semen nequam, filij scelerati: sicut populus, sic & sacerdos, omne caput languidum & omne cor mœrens. A planta pedis vsque ad verticem capitis non est in eo sanitas.

Quis tot malorum eluionem, tam profligatum mundi statum, tam labefactatam Christi disciplinam, siccis possit oculis præterire? neque tu mihi crede, nisi sis adamante durior lacrymas continebis. Vertetur tibi orandi fastidium in oblectationem, scoria tua in argentum, aqua teporis in vinum accense in Deum charitatis; quâ inflammatus, ô quàm illa citò tibi fluet hora, quæ antea anum durare visa est: breuior erit illa voto tuo,

eam-

eamque reuocare contendes, vt vacanter & liberiore otio hac Sacrosancta hostia Deo representata, singulorumque ordinum corruptis deprauatisque moribus deploratis, tot tantisque malis si non omnino, ex parte vtique medeare.

Neque verò existimo vllū aliud orādi genus existere quod cū isto vel facilitate, vel iucunditate, vel fructu certare possit. Quæ enim oratio minore mentis contentione, nisi que perficiatur, quàm hæc oratio? Quid autem eā iucundius ob rerum personarumque varietatem, quarum sibi salutē proponit? Quid ea deniq; fructuosius ad immensum propè quæstum ex spiritali cum Deo colloquio, consuetudinēq; colligendum? cū summæ hinc nobilissimarumq; virtutū actiones obeantur, vt paulò post differemus. Neque verò cuiquam videatur exoticum & peregrinum quod modò sum dicturus: posse nō incongruè hanc ipsam oblationem ad eadem ipsa exoranda, quæ supra à me sunt commemorata, fieri Virgini Deiparæ. Scio equidem vni Deo in signum & testificationem supremi, quem in creaturas omnes exercet dominatus, imperiique, sacrificari; nihil tamen vetat, quin huius sacrificij diuinissima hostia offeratur (nullo intuitu Sacrificij) & representetur illi vt genitrici, à qua humanitatem sese habere Christus Dominus

H non

non semel est testificatus; nimirum ut per im-
 mensa ipsius merita, perque ipsius corpus,
 sanguinem, animam, & diuinitatem, quæ
 omnia non sine matris beneficio possidet
 (neque enim absque illa esset hæc persona,
 quæ Deus homo, vel homo Deus dicitur)
 ea largiatur, quæ vel nobis vel alijs postula-
 mus. Equidem reor tam fore efficacem hu-
 iusmodi oblationem ad quælibet etiam ma-
 ximè ardua impetranda, quàm est vehemens
 amor, & ardens charitas, quâ mater profe-
 quitur filium, atque adeò talem filium.

Ad fructus quod attinet huiusce oblatio-
 nis, tam sunt innumerabiles, ut nullâ possint
 oratione comprehendi: & quoniam ea res
 non habet difficultatem, satis erit verbo at-
 tingere. Omissa autem impetratione, quæ
 per se patet, non exigui sanè colliguntur hinc
 fructus meritorum à nobilissimarum vitu-
 tum exercitio: quod superiùs disseferere cœ-
 peram: ac primùm fidei (cui quidem tam-
 quam firmæ basi ceteræ innituntur actio-
 nes) dum certo certius primæ veritati assen-
 timur, quâ à Christi dilecta sponsa, quæ est
 columna & firmamētum veritatis, docemur
 ipsum eundem Christum Dominum, ipsi-
 que corpus, sanguinem, animam, & diuinita-
 tem verè & reipsa, Sacratissima Eucharistia
 contineri.

Magni est profectò meriti hæc fides, quâ
 homo

r. Ad
 Tim. 3.
 15.

homo captiuat intellectum in obsequium Christi, omniq̄ue ratione & humanae sapientiae argutijs compressis, posthabitisque, subiicit sese Dei verbo, paratus dicere Anathema euangelizanti quidquam praterquam quod in hanc diem euangelizatum est. Fidem porrò sequitur actio religionis, summæ ac principis virtutis inter morales, ad quam spectat huiusce sacrificij oblatio. Deinceps gratitudo si eam referat ad gratiarum actionem. Hanc excipit contritio si ad criminum condonationem; tum zelus animarum quando eius fructum hæreticis, schismaticis, ethnicis, vniuersisque ijs, qui qualibet ratione Deo sunt inuisi, vult applicatum. Denique tot charitatis aduersus Deum & proximum actiones, quot sunt personæ quibus hac salutari oblatione bene precatur.

Gal. 1. 8.

Quis igitur non videt quàm exiguo labore, quàm nullo ferè tempore, quàm incredibili facilitate, quantum meritorum cumulum, vel otiosè domi residens vir pius, vel in medijs occupationum molestijs, atque in turba positus, & hominum frequentia hac sibi oblatione colligat & coaceruet? Neque enim attrinet ad singulas vices ad templum itare, ibique Sacratissimam hostiam venerari coram: Quomodo enim id præstiterit, qui in singulas horas vel frequentius (quod faciet si me quidè consulat ob incredibiles huiusce

exercitij commoditates, quas nisi expertus vix credat) genus hoc aspirationis vsurpare in animum induxerit?

2. c. 120

In eius
vita.

Accepimus quidē plerosq; sanctissimos viros vix vñquam è loco sacro pedē extulisse: atq; inter ceteros B. Dominicum, cui ipsum templum erat cella, ad quā ab annorum cultura, spiritaliq; messe sese recipiens, ibi lectiōni, orationi, contemplationiq; rerū diuinarū habenas laxabat. Cuius vestigijs dū insistūt pleriq; alij veræ pietatis cultores, quādo id quidē per alias occupationes sit integrū ad ædem sacram tamquā ad Domini sui thalamum magno animi ardore cōfugiunt, vt ibidē illum coram venerentur & adorent, seq; Angelicis misceant choris, quorum infinita multitudo in Sacratissima etiā hostia existēti & millia millium, ministrare deciesque milles centena millia assistere non semel visa.

Daniel
7. 10.

Chryf.

Ribad.
in eius
vita.

Franciscum sanè Borgiā prius Gandiensem Ducem, postmodum generalē Soc. Iesu p̄positum tertiū, tradunt septies quotidie sese corā Venerabili Eucharistia, grauissimis etiā posthabitis negotijs stitisse, atque ad singulas vices vñum è septem Spiritus Sancti donis, adiuncta ei vna quapiam virtute, magno animi ardore postulasse, p̄missa ad id ipsum oratione Dominica, & Salutatione Angelica, adhibitāq; vehementi obsecratione per septem vices quibus pretiosus Christi Domini

P. Paz de
vita re-
ligiosè
institu-
enda
sect. 2.
cap. 7.

ni

ni Seruatoris cruor nobis abundantissime
 profluxit. De Beato vero Aloyfio Gonzaga
 altero Soc. Iesu lumine, hæc auctor vitæ. An-
 tequã gymnasij intrandi signũ daretur atque
 item indidem domũ reuersus, cũ ante. tũ post
 meridiem, ædẽ Sacram celebrabat quotidie,
 sanctissimæ Eucharistiæ adoradæ. Aliàs cùm
 ob cõtinentem capitis dolorẽ, orandi genus
 omne illi sui moderatores interdixissent: eius
 loco. (ait auctor) creberrimè in templi odeũ
 ascendere Sanctissimæ Eucharistiæ adoradæ.
 Ibi simul acciderat in genua, confestim sur-
 gere, ac ne qua cogitatione à sensibus abri-
 peretur in Deum distinereturve, inde se
 obediendi amore curriculò proripere.]

P. Co-
 parius
 l. 2. c. 5.

c. 8.

Sed quibus intra domestica septa nõ asser-
 uatur Sacrosancta Synaxis (quo quidẽ gau-
 det priuilegio religiosi ferè ordines) iisnè ne-
 cessarius erit ad singulas hæc oblationes
 egressus, vt sese reipsa Christo Domino in Sa-
 cra Eucharistia verè cõmoranti præsentem si-
 stant. Non arbitror equidẽ: iis enim satis su-
 perq; sit, si in singulos dies, dũ Missæ Sacrifi-
 cio intererunt, idẽ ipsi Sacrificium Deo im-
 molent, & vnà cum Sacerdote item sacrifi-
 cent. Atque si per occupationes licebit, &
 iter ita feret dum negotiorum causa egre-
 dientur, pedem, me quidẽ auctore, inferet in
 Sacram ædẽ (si quæ fortè occurreret) ibique
 paucis Christo adorato ipsum æterno Patri
 H 3 offe-

offerent, eâ formulâ de qua superius plu-
ribus.

Allud tamen monendum: religiosi viris
quibuscum Christus Dominus eodem vritur
quasi hospitio & recto, per diem sapius ad-
eundum, tam bonum hospitem, atque adeo
contubernalem: Quod factu quidem erit
facillimum, si ad id stata designent tempora,
exempli causa, quibus eis opus est ob varia
quæ occurrunt cum obedientiæ, tum chari-
tatis officia, cellâ exire: quò numquam pe-
dem referant Christo in Sacratissima Eu-
charistia in salutato.

Et quoniam est cauendum diligenter, ne
nobis interdum labilis & fluxa memoria, mul-
tories huiusce tam Salutaris oblationis surri-
piat fructum, ne id accadat, monitorem opus
est. Qui meo quidem sensu, imò verò ex pa-
trum vsu (vt inferiùs cum de harum frequen-
tia aspirationum ex professo disseremus) erit
horæ sonus seu integræ seu dimidiatæ. Ma-
tutino verò tempore vbi moris est ad singu-
la Sacrificia cum ad extrema ferè, verbi cau-
sa ad Agnus Dei ventum est, ære campano
multitudinem conuocare ad subsequens Sa-
crum, suaderem vehementer vt tunc fieret
hæc oblatio: tum quòd recens consecrata
hostia, quæque rationem habet non modò
Sacramenti, verùm etiam Sacrificij, nondum
peracti omnino (quando sumptio paulò
post

post consecutura, pars eius est non exigua neque ignobilis) magnopere mouet afficitque animum: tum quod simul cum oblatione non leuis sese dat occasio spiritualis communionis, quæ ritè obita non exiguam facit huic oblationi meritorum accessionem: tum denique quia quisquis hoc temporis articulo ita ad Deum aspirat, suam potest Deo representare oblationem copulatam & connexam huic Christi oblationi (cum missæ sacrificium Christi sit Sacrificium, quod à sacerdote tamquam ministro peragitur) quâ quidem coniunctione nouam eamque incredibilem sortitur & dignitatem, & pretium.

Iis autem in locis ubi vel ante consecrationem, aut ea ac Sacrificij sumptione peracta cogitur populus ad sacra mysteria: offeratur modo superiùs explicato id ipsum, quod eo sacrificio vel oblaturus est, vel obtulit Sacerdos. Neque verò interdum tantum, sed etiam post diei labores dum decumbet, huic oblationi incumbentem somnus opprimat, deinceps noctu dum expergiscetur, prima sit de ea cogitatio, in eaque quieti se tradat, in ea è strato surgat; Ipsa labia eius tum mentis tum oris aperiat, In eâ sit totus, Hæc sit ei α & ω , atque ad eò omnium actionum, principium, medium, extremum, & vt præclare Terrullianus, quâquam aliò quopiam

Psal. 50.

De corona militis

6.3.

H 4

spe-

spectans: ad omnem progressum atque promotum, ad omnem aditum & exitum, ad vestitum & calceatum, ad lauacra, ad mēsas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quæcumque nos conuersatio exercet, eam adhibeamus.

Hæc habui quæ de vniuerso hoc aspirandi genere differerē. Faxit Deus optimus, maximus, vt par eius sit vsus summæ quæ eā cōsequitur vtilitati, & vt quæadmodum experientia constat, vix quidquam esse accōmodatius menti Deo coniungendæ nobilissimarumq; virtutum actionibus exercēdis & ingēti meritorem messi colligendæ: ita quotidiana cōsuetudine, & in singula penè momenta, ab omni hominum genere & ordine vsurpetur.

C A P V T X V.

Pauculas aliquot de supradictis aspirationibus cuilibet deligendas, neque earum varietate gaudendum.

QVAMQVAM superioribus capitibus indicata à nobis sunt vniuersa quædam earum aspirationū capita, & sedes, quæ cæteras lōgè antecedunt tum dignitate tum fructu, quas ob id diximus etiā crebrius frequētandas, id tamen admonendū est: non laborandū Ascetę vt iis omnibus sese exerceat, & in vniuersum, ne earū varietate delectetur, (nisi fortè vitæ diuinitatis causa) quin potiùs vni præcipuè insistat,